

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare en buitengewone terechtzitting van 24NOVEMBER 2008 het hiernavolgend VONNIS gewezen :

Not. nr. de 66.LC.102799/04/26

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____, mecanicien, geboren te _____ op _____, wonende te _____
2. _____, met ondernemingsnummer _____, oprichting 06.07.1998, met maatschappelijke zetel te _____

Verdacht van :

Te _____ vanaf 1 mei 2003 tot en met datum der dagvaarding (9 april 2008) :

de eerste en de tweede

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

bij inbreuk uitmakende op artikel 99 § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146 al. 1-1° van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond n of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van

instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

door het niet naleven van de bouwvergunning afgeleverd door het College van burgemeester en schepenen op 8 oktober 2002

A.door het niet volledig aanplanten van een groenscherm

B.het niet slopen van de bestaande stallingen alwaar het groenscherm is voorzien volgens hoger vernoemde vergunning

C.het plaatsen van afsluitingsmuren aan de straatzijde en muur ter afscheiding van de privétuin met de rest van het perceel

gelegen in ruimtelijk niet kwetsbaar gebied, meer bepaald in woongebied met landelijk karakter volgens het gewestplan d.d. 30 mei 1978 (stuk 8).

Met de omstandigheid voor de eerste en de tweede dat de tenlasteleggingen A, B en C gepleegd werden door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen verkopen, verkavelen, te koop, te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussen personen optreden bij de uitoefening van hun beroep in de zin van art. 146 laatste lid van het decreet van 18 mei 1999.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

-perceel

-perceel

aard en oppervlakte:

-perceel garagewerkplaats, 28 a 22 ca

-perceel bouwland, 18 a 73 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan gedentificeerd zijnde als

opgericht op 06/07/1998 met zetel te

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van commandverklaring verleden op 06/02/1998 geregistreerd op 06/02/1998.

stelden op de terechtzitting van 13 oktober 2008 en in een schriftelijke conclusie dat het ten laste gelegde niet betwist werd, wees op het uitgevoerde herstel en vroeg een milde straftoemeting (in hoofdorde: opschorting).

2. Straftoemeting

2.1

De voor de beklaagden bewezen geachte feiten zoals hiervoor omschreven, zijn voor hen de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten bij toepassing van artikel 65 van het Strafwetboek slechts één straf moet worden uitgesproken.

2.2

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en het strafrechtelijk verleden van de eerste beklagde. Voor de tweede beklagde dient onder meer gelet te worden op het strafregister, en de aard en de omvang van de bedrijfsactiviteit.

2.3

De door de beklaagden gepleegde strafrechtelijke feiten vertonen objectieve ernst. De beklaagden moeten de regels van de ruimtelijke ordening die werden ingesteld in het algemeen belang, naleven. In deze zaak klemt vooral dat de beklaagden de zaken zo lang hebben laten aanslepen, hoewel hen niettemin ruim de kansen en de tijd tot regularisatie werden geboden.

2.4

De straftoemeting moet niet enkel de vergeldingsbehoefte dienen, maar ook de generale en speciale preventie. De op te leggen straf moet dan ook van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aan te sporen de stedenbouwwetgeving die werd ingesteld in het algemeen belang rigoureuus na te leven.

2.5

De eerste beklagde is nu jaar. Hij heeft een gunstig strafrechtelijk verleden. Hij is bestuurder van vennootschappen.

De tweede beklagde is een vennootschap die beschikt over een blanco strafregister. Deze vennootschap werd opgericht op 6 juli 1998. Zij heeft als activiteit onder meer verhuur en leasing van onroerende goederen, verstrekken van advies, aanleg en beheer van

onroerend goed en vermogen.

De verzwarende omstandigheid van art. 146, laatste lid van het decreet van 18 mei 1999, zoals voorzien in de dagvaarding, is wel degelijk voorhanden. Het bestaan van deze verzwarende omstandigheid werd door de beklaagden ook niet betwist.

2.5

Ter realisering van de vermelde doelstellingen van de straftoemeting is de rechtbank van oordeel dat de hierna bepaalde geldboeten voor elk van de beklaagden dienen te worden opgelegd. De rechtbank gaat niet in op de vraag tot het gelasten van de opschorting van de uitspraak van veroordeling, gezien een veroordeling tot een geldboete voor de vermelde tenlasteleggingen voor de beklaagden geen declasserend effect zal hebben. Bovendien moet ook rekening worden gehouden met het talmen van de beklaagde bij de uitvoeren van herstel.

2.6

De eerste beklaagde werd nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een correctionele gevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en er mag worden gehoopt dat hij zich niet meer aan dergelijke feiten zal schuldig maken. De tweede beklaagde werd nog niet veroordeeld tot een geldboete van 24.000 euro of meer. Er kan voor elk dan ook uitstel van tenuitvoerlegging worden verleend voor een gedeelte van de opgelegde geldboete, zoals in het beschikkend gedeelte van dit vonnis nader bepaald.

2.7

De veroordeling tot betaling van de vaste vergoeding is voor elke criminele, correctionele en politiezaak een verplichte aanvulling van de strafrechtelijke veroordeling. Zij heeft een eigen karakter en is geen straf (zie: Cass. 9 november 1994, *J.T.*, 1995, 214, waarnaar wordt verwezen door: Gent, 3de kamer, 28 februari 2008, griffiennr. *onuitg.*). Zij moet worden uitgesproken ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten, in het bijzonder ongeacht de omstandigheid dat de feiten dateren van vóór de inwerkingtreding van de wetsbepalingen die de rechter ertoe verplichten die vergoeding aan iedere veroordeelde op te leggen. Artikel 2 Sw. is op die bijdrage niet toepasselijk. In toepassing van artikel 6, eerste al. van de Programmawet II van 27 december 2006 en de artikelen 77, tweede lid en 79 van het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, bedraagt deze vergoeding, na indexatie, actueel 29,30 euro. De beklaagde wordt veroordeeld tot dit bedrag.

3. Herstelvordering

Uit de overgelegde stukken is gebleken dat het herstel volledig werd uitgevoerd, wat door de burgerlijke partijen op de terechtzitting van 13 oktober 2008 ook niet werd betwist. De herstellvordering is dan ook zonder voorwerp geworden.

4. Civielrechtelijke vorderingen

Door de burgerlijke partijen wordt een morele schadevergoeding van 500 euro gevorderd, voor elk.

De gevorderde schadevergoeding wordt gemotiveerd door te stellen dat het ontbreken van het verplichte groenscherm en het niet afbreken van de stallingen, een esthetische schade oplevert en waardevermindering van hun aanpalende onroerend goederen veroorzaakt. Op andere gronden, in eventueel causaal verband met de feiten, wordt geen morele schadevergoeding gevorderd.

De rechtbank beoordeelt de eventuele morele schade op de dag van de uitspraak. Op vandaag dient vastgesteld te worden dat volledig herstel werd uitgevoerd. M.a.w. werd het groenscherm aangebracht volgens de vergunningsvoorwaarden (cf. foto's) en werden de stallingen afgebroken. Op dit moment kan zich ten gevolge van de inbreuken van de beklaagden dan ook geen esthetische schade meer voordoen en is er evenmin nog sprake van een waardevermindering als gevolg hiervan. De vordering van de burgerlijke partijen mist nu dan ook iedere grond.

Door het uitgevoerde herstel is ook het opleggen van een dwangsom, zoals gevorderd door de burgerlijke partijen, niet meer aan de orde.

Gezien de hiervoor in de tenlasteleggingen en hierna vermelde artikelen:

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wetboek van strafvordering, art. 2bis en 3 V.T., 161, 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195;

Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecienen op de strafrechtelijke geldboeten, art. 1;

Strafwetboek, art. 2, 5, 38, 40, 44, 65, eerste lid, 66, 100;

Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58 ; Koninklijk besluit van 27 april 2007, art. 77.

Wet van 17.4.1878, art.3 en 4

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
VIERENTWINTIG NOVEMBER TWEEDEUIZEND EN ACHT.

Aanwezig:

alleenrechtsprekend rechter;
Substituut-procureur des Konings;
griffier